

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΥΘΕΝΤΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΠΟΥ ΑΓΩΝΙΖΟΜΑΣΤΕ ΩΣ ΕΘΝΙΚΟΙ

Περισσότερες πληροφορίες: www.ethnicis.eu www.thyrsos.gr

Ο όρος «Παράδοση» δεν φαίνεται να έχει την ίδια απήχηση σε όλους, ούτε την ίδια σημασία.

Από εκείνους που τον χρησιμοποιούνε κατά κόρον, άλλοι εννοούν την «χριστιανική» υποτιθέμενη Παράδοση και άλλοι την λεγόμενη «ευρωπαϊκή», αναφερόμενοι σε δύο ρεύματα που, αν και ήσαν επί αιώνες αλληλένδετα παρ' όλο που είχαν γεννηθεί και λειτουργήσει ανεξάρτητα, σήμερα τείνουν και πάλι να διαχωριστούν. Άλλοι πάλι, οι εσωτεριστές, αναφέρονται σε μια εσώψυχη Παράδοση, η οποία κατά κανόνα δεν είναι παρά το προϊόν της φαντασίας ή της ευπιστίας τους. Εγώ ωστόσο, όταν αναφέρομαι σε «Παράδοση», την ορίζω ως την ειδική δομή και απεικόνιση ενός πολύ συγκεκριμένου τρόπου σκέψης, στην οποία έχουν εγγραφεί με το πέρασμα των χρόνων οι διάφορες κοινωνικοπολιτιστικές μορφές ενός επίσης συγκεκριμένου πολιτισμού και, ειδικότερα, οι παραδόσεις (στον πληθυντικό, δηλαδή «μεταδόσεις»), ήτοι το σύνολο των συνηθειών και τελετουργικών τύπων που όχι μόνον συνθέτουν τα θεμέλια αυτού του πολιτισμού, αλλά και επιπρόσθετα τον χαρακτηρίζουν...

Η δύναμη πειθούς μιας Παράδοσης στηρίζεται κυρίως στο εάν γίνεται αυτή γενικώς αντιληπτή ως «φυσική» εκδήλωση: προορισμένη να ρυθμίσει τον ανθρώπινο βίο από την γέννηση μέχρι τον τάφο, δημιουργώντας έτσι ένα είδος παράλληλης μέτρησης χρόνου δίπλα στις ηλικίες και τους κύκλους των εποχών. Η Παράδοση ωστόσο, όπως άλλωστε και ο κάθε κανόνας, διατηρεί την ισχύ της όσον καιρό δεν την αμφισβητούν, ή, ακριβέστερα, όσον καιρό δεν εγείρεται από κάποιους ερώτημα για τον λόγο ύπαρξής της. Βεβαίως ο λόγος πάντοτε υπάρχει και δεν είναι δύσκολο κάποιος να τον αντιληφθεί. Η Παράδοση δημιουργεί το αναγκαίο πλαίσιο για την αρμονική εκτύλιξη των δραστηριοτήτων και των ημερών. Χωρίς αυτό το πλαίσιο, όλες οι ουσίες χάνονται και όλοι οι πολιτισμοί εξαρθώνονται.

Συνδέοντας τα μέλη ενός έθνους με μια σειρά από επίσημες συνήθειες και τελετές, η Παράδοση τα βοηθάει να συσπειρωθούν γύρω από ένα κοινό πεπρωμένο και με την σειρά της αυτή η συσπείρωση έρχεται να εγγυηθεί την διαίωνιση μιας κοινής συναίνεσης. Παράλληλα, εισάγοντας ένα στοιχείο κανονικότητας στις κοινωνικές σχέσεις, μπορεί και ικανοποιεί την ανάγκη μιας «ψυχικής τροφής», η οποία ανάγκη αναδύεται από βαθιά σε όλους τους ανθρώπους (για να χρησιμοποιήσουμε την έκφραση του Ραϋμόν Ρουϊγιέ) και καμία απολύτως σχέση δεν έχει με τις τροφές για το σώμα, μήτε με τις τροφές για το πνεύμα.

Η Παράδοση συνεπώς δεν είναι κάτι το άχρηστο, ωστόσο η χρησιμότητά της δεν πρέπει να εκλαμβάνεται ως τυπική χρησιμότητα. Από την στιγμή που θα υψωθεί η φωνή του «αιωνίου όχι» για το οποίο μιλάει ο Γκαίτε, από την στιγμή που θα υψωθεί έστω και μία φωνή που να ρωτάει «σε τι χρησιμεύει» η Παράδοση, η τελευταία χάνει το αυτονόητό της, αποσυνδέεται από τα δημιουργικά βάθη του συλλογικού υποσυνείδητου και σιγά-σιγά ατροφεί και πεθαίνει. Ακόμα περισσότερο, μόνο και μόνο το γεγονός ότι μπορεί και εγείρεται μια τέτοιου είδους ερώτηση, είναι ήδη το σημάδι, κατά κυριολεξία, ότι τα πράγματα πια δεν πάνε καλά. Και όσο περισσότερο οι οπαδοί της Παράδοσης προσπαθούν να την αιτιολογήσουν και να την στηρίξουν, τόσο περισσότερο την απογυμνώνουν από την εσωτερική της ισχύ που αναβλύζει ακριβώς από τον πηγαίο και αυθόρμητο χαρακτήρα της. Εξ ου και το παράδοξο φαινόμενο να είναι περισσότερο ισχυρή και λειτουργική η Παράδοση όταν οι άνθρωποι δεν την «αισθάνονται» σαν τέτοια και, επίσης, να είναι σε παρακμή από την στιγμή που της δημιουργείται η υποχρέωση να δικαιολογηθεί.

Αυτό που πραγματικά αντιπροσωπεύει η Παράδοση δεν μπορεί συνεπώς να γίνει αντιληπτό μόνον με τη σκέψη, αλλ' αντιθέτως μπορεί να είναι μόνον αντικείμενο εμπειρίας και βιώματος. Σε αυτήν δηλαδή την περίπτωση, εκείνο που μετράει είναι η ψυχή και όχι η νόηση. Με την έννοια αυτή, η Παράδοση αποτελεί μια ολότητα, την οποία οι άνθρωποι ενός ορισμένου έθνους, σε έναν ορισμένο τόπο και σε μία ορισμένη εποχή θεωρούν συλλογικό κτήμα τους, μια ολότητα η οποία κατά κάποιον τρόπο επιτρέπει σε αυτούς ακριβώς τους ανθρώπους να είναι εκείνοι που είναι.

Εξυπακούεται βεβαίως ότι ο σεβασμός των Παραδόσεων, ακόμη και ο σιωπηρός εκείνος, συνδέεται άμεσα με τον σεβασμό προς εκείνους που τις θεμελίωσαν και τις μετέδωσαν. Υπάρχει στο σημείο αυτό μία στενότερη σχέση με την διαδικασία τόσο της ταυτότητας όσο και της αφύπνισης προσωπικότητας. Ο άνθρωπος «γεννιέται» μέσα από την αντίθεση και «παίρνει σχήμα»

μέσα από μια σειρά ικανών να δημιουργήσουν μορφές ανταγωνισμών, ανταγωνισμών που είναι πάντοτε σχετικοί: την ίδια στιγμή που το άτομο εκδηλώνεται σαν «μοναδικότητα» μέσα στον κόσμο, ταυτίζεται με μία ισχυρότερη «παραδοσιακή» εικόνα χάρις την οποία τοποθετεί σε προοπτική τον εαυτό του και βρίσκει την θέση που του αρμόζει απέναντι στο περιβάλλον και την κληρονομιά του. Απαιτείται ωστόσο να γίνει μια ανενδοίαστη αναγνώριση των προγόνων, καθώς και των ιδρυτών της κληρονομιάς και δημιουργών της Παράδοσης.

Ένας από τους λόγους που σήμερα έχει εξουθενωθεί η Παράδοση είναι ίσως το γεγονός ότι όχι μόνον οι δημιουργοί των επιμέρους παραδόσεων, που πάει να πει εκείνοι που μορφοποίησαν την ειδική δομή του πολιτισμού μας, δεν είναι πλέον αντικείμενο κανενός σεβασμού, ή, ακόμα χειρότερα αυτή η ίδια η ταυτότητά τους είναι πια ξεχασμένη ή απαρνημένη...

Η Παράδοση δεν είναι το παρελθόν. Αυτό δεν πρέπει ποτέ να σταματήσουμε να το λέμε και να το ξαναλέμε. Η Παράδοση έχει την ίδια σχέση με το παρελθόν, όπως και με το παρόν και μέλλον. Η Παράδοση βρίσκεται πέρα από τον χρόνο. Δεν αναφέρεται σε κάτι που είναι αρχαίο, σε κάτι που υποτίθεται ότι είναι «πίσω μας», αλλά σε κάτι που είναι διαρκές και «μέσα μας». Η Παράδοση δεν είναι το αντίθετο του νεωτερισμού, αλλά το πλαίσιο μέσα στο οποίο μπορούν να εκδηλωθούν οι νεωτερισμοί που αξίζει να έχουν σοβαρότητα και διάρκεια. Πρέπει επιτέλους να δοθεί τέλος στην γραμμική αντίληψη της Ιστορίας, κατά την οποία το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον αντιστοιχούν σε τρεις διαφορετικές «χρονικές στιγμές»...

Την Παράδοση που χάνεται, δεν την κάνει κανείς να αναγεννηθεί ούτε με διαταγές, ούτε με θρήνους. Οφείλουμε αντιθέτως να δημιουργήσουμε καινούργια ή να κάνουμε την παλαιά να επιστρέψει υπό νέες μορφές, όμοιες με εκείνες που υπήρξαν στην αρχή της και μετά σιγά-σιγά χάθηκαν: το πολύ αρχαίο επανέρχεται τότε με την ισχύ του πολύ νέου. Αλλά ας το τονίσουμε για μία ακόμη φορά: η Παράδοση είναι ένα πλαίσιο, μέσα στο οποίο πρέπει κανείς να ανανεώνει διαρκώς. Μια Παράδοση που δεν εκσυγχρονίζεται διαρκώς, είναι μια Παράδοση ήδη νεκρή και άξια της τύχης της.

Η αναγέννηση μιας Παράδοσης δεν σημαίνει αποκατάσταση κάποιων πραγμάτων που ανήκαν στο ανεπίστρεπτο χθες, αλλά, αντιθέτως, το δόσιμο μιας νέας και επίκαιρης μορφής σε κάτι που είναι αιώνιο.

Δεν σημαίνει απόπειρα επιστροφής στο παρελθόν, αλλά απλώς απόπειρα σύνδεσης μαζί του. Για να μιμηθεί κανείς εκείνους που θεμελίωσαν και μετέδωσαν μια Παράδοση, δεν αρκεί να μεταδώσει μόνο.

Χρειάζεται και αυτός με την σειρά του ΝΑ ΘΕΜΕΛΙΩΣΕΙ.

Κείμενο του Γάλλου Φιλοσόφου Alain de Benoist